

Chris Carter

KIVÉGZÉS

Chris Carter

KIVÉGZÉS

Második, javított kiadás

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
The Executioner

Copyright © Chris Carter, 2010

Hungarian translation © Őri Péter

© General Press Könyvkiadó, 2021

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
ŐRI PÉTER

Szerkesztette
SZALA BOGLÁRKA

A borítót
KENYŐ ILDIKÓ
tervezte

A borító John Salvino fotójának
felhasználásával készült.

ISBN 978 963 452 547 9

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS-PÁLVÖLGYI LÍDIA

1. fejezet

– A sors iróniája, hogy az életben egyedül a halál biztos, nem gondolod? – A férfi hangja fesztelen volt, a testtartása nyugalomról árulkodott.

– Kérem... nem muszáj megtennie. – Ezzel szemben a földön fekvő férfi rettegett. A hangját könnyek és vér tette fojtottá. Meztelen és kimerült volt, egész testében remegett. A karja a feje fölé nyúlt, a csuklója egy bontott téglából emelt falhoz volt láncolva.

Középkort idéző börtönné alakították át a sötét helyiséget a pincében. Mind a négy falon nehéz fémbilincsek lógtak. A levegőben vizelet gyomorforgató szaga terjengett, és szüntelen zúgott a sarokban lévő doboz, amelyet a támadó rakott oda. A helyiség hangszigetelt volt, és szökésbiztos. Ha valaki egyszer idekerült, csak akkor juthatott ki, ha kiengedték.

– Nem számít, hogyan élted az életed – folytatta a férfi, tudomást sem véve a vérző alakról. – Az sem számít, mekkora vagyont harárcsoltál össze, mit értél el, kiket ismertél, vagy mit reméltél még. A végén mindannyiunkkal ugyanaz történik: mind meghalunk.

– Kérem, az isten szerelmére, ne tegye!

– Egyedül az számít, hogyan halunk meg.

A földön fekvő férfi vért köhögött fel.

– Vannak, akik természetes halált halnak, fájdalmak nélkül, akkor, amikor az életük végére érnek. – Kínzója bizarr, gurgulázó nevetést hallatott. – Vannak, akik évekig szenvednek gyógyíthatat-

lan betegségetől, és minden percükben azért küzdenek, hogy pár másodperccel tovább élhessenek.

– Én... én nem vagyok gazdag. Nincs nagy vagyonom, de minden a magáé lehet.

– Csitt! – A másik az ajkához emelte a mutatóujját, mielőtt sottogva folytatta volna: – Nem kell a pénzed.

Újabb véres köhögés.

– Aztán vannak, akik nagyon lassan halnak meg – húzódott gonosz mosolyra az ajka. – A halálos fájdalom órákig... napokig... – magyarázta tovább rideg hangon –, akár hetekig is eltarthat. Tudtad, hogy ha az ember érti a dolgát, akkor ennek semmi sem szab határt? – Szünetet tartott.

Egészen idáig a leláncolt férfi észre sem vette a másik kezében lévő szögbelevőt.

– És én aztán nagyon értem a dolgomat. Ha megengeded, most bemutatnám! – Rálépett a földön fekvő áldozat eltört bokájából kiálló csontra, majd közelebb hajolt, és gyors egymásutánban három szöget lőtt a térdébe. Éles fájdalom áradt szét a férfi lábában. Még a levegőt is kiszívta a tüdejéből, és pár pillanatra elhomályosította a látását. A szögek csupán hét és fél centiméter hosszúak voltak. A láb túloldalát nem szakították át, de elég élesek voltak ahhoz, hogy kárt tegyenek csontban, porcban és szalagban.

A leláncolt férfi zihálva vette a levegőt. A fájdalom ellenére beszélni próbált. – Kérem... kérem. Van egy beteg lányom. Ritka betegségtől szenved, és egyedül rám számíthat.

A furcsa, gurgulázó nevetés újra betöltötte a helyiséget. – Azt hiszed, ezzel meghatsz engem? Hadd mutassam meg, mennyire! – Megfogta az egyik kiálló szög fejét, és ameddig csak lehetséges volt, lassan az egyik oldalra húzta; mintha csak egy csavarhúzóval nyitott volna ki egy festékesdobozt. A ropogás ahhoz hasonlított, mint amikor valaki üvegszilánkokra lép.

A földön fekvő alak ordított a fájdalomtól, ahogy a fém tovább törte a csontot. A másik csak akkora erőt fejtett ki, hogy leküzdje

az ellenállást, és darabokra törje a térdkalácsot. Csontszilánkok fúrtak át idegeket és izomrostokat. A leláncolt férfit émyegés fogta el, mire a felette álló többször is arcul ütötte, nehogy elveszítse az eszméletét.

– Tarts ki! – suttogetta. – Azt akarom, hogy minden pillanatát élvezd. Még nem értünk a végére.

– Miért... miért csinálja ezt?

– Hogy miért? – A férfi megnyalta cserepes ajkát, és elmosolyodott. – Megmutatom, hogy miért. – Előhúzott egy fényképet a zsebéből, és a leláncolt férfi arca elé tartotta.

Az áldozat zavarodott tekintettel, másodpercekig vizsgálta a fényképet. – Ezt nem értem. Mi a...? – Aztán megdermedt, amikor rájött, mit lát. – Te jóisten!

A férfi erre közelebb lépett, az ajka szinte hozzáért a másik vérző füléhez.

– Képzeld! – suttogetta, és a sarokban lévő fadobozra pillantott. – Pontosan tudom, hogy mitől rémülsz halálra.

2. fejezet

Úgy egy hét volt hátra karácsonyig, és Los Angelesben már ünnepi hangulat uralkodott. Az utcákat és a boltok kirakatait mindenütt színes lámpák, mikulások és műhó díszítették. Hajnali fél hatkor kísértetiesen nyugodt tempóban lehetett keresztülautózni Los Angeles déli részén.

Előtérben a magas, kopár kaliforniai diófákkal, a kis templom homlokzata fehéren ragyogott a boltíves fakupe fölött. Képeslapra való látvány volt – leszámítva az épület körül sürgő-forgó rendőröket és a sárga helyszínelőszalagot, amellyel a kíváncsi báméskodókat tartották távol.

Az égbolton sötét felhők gyülekeztek, amikor Robert Hunter

kiszállt a kocsiból, kinyújtotta a végtagjait, és a tenyerébe lehelt, mielőtt felhúzta volna a bőrdzsekije cipzárját. Igyekezett felkészülni a Csendes-óceán felől érkező egyre hidegebb szélre, és ahogy az eget tanulmányozta, tudta, hogy pár perc múlva elered az eső.

A Los Angeles-i rendőrség rablási és gyilkossági osztályának egyik csoportja a speciális ügyek részlege. Az egység sorozatgyilkosokkal és olyan kiemelt gyilkossági ügyekkel foglalkozik, amelyek több időt és nagyobb szakértelmet követelnek. Hunter a részleg legkiválóbb nyomozójának számított. Fiatal társa, Carlos Garcia keményen megdolgozott azért, hogy nyomozó lehessen, és a többséghez képest gyorsabban érte el a célját. Az iskolapadból a Los Angeles-i rendőrség központi irodájához került, ahol bandatagokat, fegyveres rablókat és kábítószer-kereskedőket juttatott rács mögé a város északi részén, mielőtt állást ajánlottak neki a speciálisoknál.

Miközben Hunter az övére csatolta a rendőrségi jelvényét, észrevette, hogy Garcia egy fiatal rendőrrel beszélget. A korai időpont ellenére a társa lendületesnek és ébernek látszott. Hosszú, sötét haja még vizes volt a reggeli zuhany után.

– Nem úgy volt, hogy ma szabin vagyunk? – kérdezte Garcia a bajsza alatt, amikor Hunter odalépett hozzájuk. – Terveim voltak mára.

Hunter néma biccentéssel kívánt jó reggelt a rendőrnek, aki viszonzta az üdvözlést. – Mi a speciális ügyek részlegénél dolgozunk, Carlos – dugta a kezét a zsebébe. – Ránk az olyan szavak, mint a szabadság, a fizetésemelés, az ünnep és a pihenés, nem vonatkoznak. Ezt már igazán megtanulhattad volna.

– Gyorsan tanulok.

– Voltál már bent? – kérdezte Hunter, miközben világoskék szemével a templomot pásztázta.

– Most értem ide.

Hunter a fiatal rendőrre nézett. – És maga?

A majd két méter magas, jó felépítésű rendőr Hunter kíváncsi tekintetét állva idegesen végigszántott rövidre vágott, fekete haján.

– Még én sem jártam bent, uram, de úgy tudom, nem egy épületes látvány. Látja azt a két kollégát? – A templomtól balra álló két sápadt, egyenruhás rendőrre mutatott. – Ők érkeztek először a helyszínre. Ahogy hallottam, húsz másodperc múlva már rohantak kifelé, és a lelküket is kihányták. – Gépiesen a karórájára pillantott. – Öt perccel utánuk értem ide.

Hunter megmasszírozta a tarkóját, kitapintva az ott lévő durva, egyenetlen heget. A tekintete végigsiklott a sárga szalag mögött összeverődött tömegen. – Van magánál fényképezőgép? – szegezte a kérdést a rendőrnek, aki tagadólag rázta a fejét, és a homlokát ráncolta.

– És mobiltelefon?

– A magánmobillal lehet fényképezni. Miért kérdi?

– Azt szeretném, ha lefényképezné a béméskodókat.

– A béméskodókat? – kérdezett vissza zavarodottan a rendőr.

– Igen, de feltűnés nélkül. Csináljon úgy, mintha a templom környékéről készítené felvételeket, vagy valami. Próbálja meg az összes béméskodót lefényképezni. És különböző helyekről. Mit gondol, menni fog?

– Igen, de...

– Bízson bennem! – nyugtatta Hunter. – Majd később elmagyarázom.

A rendőr lelkesen bólintott, azután benyúlt a járőrökocsiba, és kivette a mobiltelefonját.

3. fejezet

– Na, a keselyűk már itt köröznek – jegyezte meg Garcia, ahogy közeledtek a sárga helyszínelőszalaghoz. Újságírók nyomakodtak a béméskodók elé a szalag mögött, és másodpercenként villant egy-egy vaku. – Szerintem hozzájuk hamarabb eljut a hír, mint hozzánk.

– Ez így van – erősítette meg Hunter –, és nagyon jól fizetnek minden információért.

A helyszínelőszalag mögött álló egyenruhás bólintott, ahogy Hunter és Garcia átbújt a szalag alatt.

– Hunter nyomozó! – kiáltott oda egy alacsony, kövérkés, kopasz újságíró. – Mit gondol, vallási indíttatású gyilkosság történt?

Hunter odafordult az újságírókhoz. Megértette az aggodalmukat. Odabent, abban a kis templomban, valakinek elvették az életét, és ők már tudták, ha Robert Huntert bízták meg a nyomozással, akkor a gyilkos különös kegyetlenséggel járt el.

– Csak most értünk ide, Tom – felelte nyugodtan. – Még nem jártunk odabent. Jelen pillanatban valószínűleg többet tudsz, mint mi.

– Elképzelhető, hogy sorozatgyilkossal van dolgunk? – kérdezte egy magas, szemrevaló, barna hajú nő. Vastag télikabátot viselt, a kezében kis diktafont szorongatott. Hunter még sohasem találkozott vele.

– Nem volt érthető, amit az előbb mondtam? – morogta a nyomozó Garciára nézve. – Akkor azok számára, akik nehezen tudnak követni, lassan megismétlem. – Egyenesen a nőre nézett. – Csak most ér-tünk ide. Még nem jár-tunk o-da-bent. És igazán tudhatnák, mi a szokás. Ha bármire kíváncsiak, meg kell várniuk a hivatalos rendőrségi sajtótájékoztatót. Már ha lesz egyáltalán.

A nő Hunter szemébe nézett, mielőtt elnyelte volna a tömeg.

Egy helyszínelő várta a két nyomozót a templom kopott kőlépcsőjén, kezében egy-egy fehér kapucnis overallal.

Amint beléptek a templomba, megütötte az orrukat a bűz – ve-rejtek, korhadt fa és vér átható fémes szaga keveredett a levegőben.

A bejárati lépcsőtől az oltárig vezető szűk folyosó választotta el a vöröstölgyből készült padok két hosszú sorát. A Hét Szent katolikus templomban egy forgalmas napon közel kétszáz hívő is elfért.

A helyszínelők által használt, fémtalapzaton álló két nagy reflektor fénye világította be a szűk teret. A természetellenes ragyogásban minden kontúr élesnek és ridegnek látszott. A folyosó vé-

gén, az oltárnál és a jobbra lévő gyóntatószéknél három helyszínelő fényképezett, és rögzítette a nyomokat.

A kapu becsukódott a két nyomozó mögött. Hunter ugyanazt az izgalmat érezte, mint mindig, amikor új bűnügyi helyszínen járt.

A helyszínelők meghallották a közeledő léptek zaját, és abba-hagyva a munkát, nyugtalanul felpillantottak. A két nyomozó megállt az oltárhoz vezető lépcsőnél.

Amerre csak néztek, mindenütt vér volt.

– Jézus Mária! – motyogta Garcia, és az arcához kapta a kezét.
– Ez meg mi az isten?

4. fejezet

Az Egyesült Államok településeinek többségéhez képest az Angyalok városában viszonylag enyhék a telek. A hőmérő higanyszála ritkán süllyed tíz Celsius-fok alá, de egy Los Angeles-inék az már éppen elég hidegnek tűnik. Háromnegyed hatkor szitálni kezdett az eső. Ian Hopkins rendőr egyenruhájának ujjrészével letörölte a mobiltelefonja kijelzőjét, mielőtt újabb fényképet készített volna a templomnál összegyűlt bémészakodókról.

– Mi a francot csinálsz? – kérdezte Justin Norton rendőr. A kollégájával ő érkezett elsőként a helyszínre.

– Fényképezek – felelte Hopkins tréfálkozva.

– Minek? Betegesen vonzódsz a tetthelyekhez, vagy mi?

– Az egyik nyomozó kért meg rá.

Norton gúnyosan Hopkinsra nézett. – Nem tudom, feltűnt-e, de a tetthely arra van. – Hüvelykujjával hanyagul maga mögé, a templom irányába mutatott.

– A nyomozó nem a templomról akar képeket, hanem a bémészakodókról.

Norton arcára aggodalom ült ki. – Nem mondta, hogy miért?
Hopkins tagadólag megrázta a fejét.

– És miért mellmagasságban tartod a mobilt ahelyett, hogy néznéd is, amit csinálsz?

– A nyomozó nem akarja, hogy a bémézkodók megtudják, fénykép készül róluk. Próbálok kerülni a feltűnést.

– Ezek a speciálisok... – Norton a bal mutatóujjával megütögette a halántékát. – Ezek mind kibaszott elmebetegek. Érted, mire gondolok?

Hopkins vállrándítással elintézte a választ. – Azt hiszem, eleget fotóztam mára. És ha nem vigyázok, az eső szét fogja cseszni a mobilomat. Hé!... – szólt Norton után, ahogy az elindult. – Mi volt odabent?

A kollégája lassan megfordult, és Hopkins szemébe nézett. – Ugye te még újonc vagy?

– Ezen a héten lesz meg a három hónapom.

Norton megeresztett egy álszent mosolyt. – Nézd, több mint hét éve vagyok zсарu – mondta nyugodt hangon, miközben a szemébe húzta a sapkáját. – Hidd el, sok szart láttam már ebben a városban, de ilyet még soha. Velejég gonosz emberek élnek itt. Ha jót akarsz, leadod azokat a fotókat, aztán mész tovább a következő melóra. Nem akarhatod, hogy rögtön a karriered elején annak a képe égjen bele a retinádba, ami odabent van. Ezt nyugodtan elhiheted nekem.

5. fejezet

Hunter mozdulatlanul állt. Próbálta befogadni a látványt, miközben az izgatottság szétáradt a testében. A gyóntatószék előtt, a kőpadlón, egy vértócsa közepén vékony, átlagos magasságú, papi reverendát viselő, lefejezett férfi feküdt a hátán. Az elhelyezését nem bízták

a véletlenre. A lába terpeszben volt, a karja keresztben feküdt a mellkasán. Hunter azonban a fejre összpontosított.

Az ugyanis egy kutya feje volt.

Fakaróra húzták fel, majd az egészet beledöfték a nyak csontjába, amitől a földön fekvő test egy torz, kutyafejű emberré vált.

A kutya szája széle bíborszínben játszott. Hosszú, vékony nyelven kilógott az eltorzult szájából, vérfoltok pettyezték. Tejszerűen fehér szeme tágra nyílt, és kifejezéstelenül bámult a semmibe. Rövid szőrét megalvadt vér borította. Hunter közelebb lépett, és a testhez guggolt. A kutyákhoz nem értett, de a fej alapján annyit meg tudott állapítani, hogy egy korcsé volt.

– Döbbenetes látvány, nem igaz? – kérdezte a rangidős helyszínelő, Mike Brindle, amikor közelebb ment a két nyomozóhoz.

Hunter felállt, és Brindle-re nézett. Garcia képtelen volt levenni a szemét a holttestről.

– Szia, Mike! – üdvözölte Hunter.

Brindle a negyvenes éveiben járt, vékonydongájú, nyakigláb ember volt. Joggal tartották Los Angeles egyik legjobb helyszínelőjének.

– Még mindig kínoz az álmatlanság? – kérdezte a nyomozótól.

– Még mindig – felelte vállrándítás kíséretében a másik.

Hunter krónikus álmatlansága nyílt titok volt a testületben. Hétéves korában, az anyja halála után kezdődött, és az évek múlásával egyre rosszabb lett. Tudta, ez csak az agy védekezőmechanizmusa, hogy ne kelljen szembesülnie a szörnyű rémálmokkal. Ám ahelyett, hogy megpróbált volna küzdeni ellene, megtanult együtt élni vele. Éjszakánként elegendő volt számára három, vagy ha kellett, két óra alvás.

– Na halljuk, mi történt? – kérdezte Hunter.

– Nemrég kezdtünk hozzá a munkához. Negyedórával ezelőtt értünk ide, úgyhogy ebben a pillanatban ugyanannyit tudunk, mint ti, egy dolgot leszámítva. – Brindle a holttestre mutatott. – Úgy tűnik, hogy ez itt a néhai Fabian atya.

– Úgy tűnik? – Hunter ösztönösen körbenézett a templomban. – Még nem találtatok meg a fejét?

– Még nem – felelte Brindle, majd kérdően a két kollégájára nézett, akik tagadólag rázták a fejüket.

– Ki talált rá a holttestre?

– A ministráns, valami Hermano. Ez a látvány fogadta, amikor ma reggel belépett a templomba.

– Most hol van?

– Hátralát – intett a fejével Brindle. – Vele van egy rendőr, és persze nem meglepő, hogy még az események hatása alatt van.

– Mikor állhatott be a halál?

– Már alakul a hullamerevség. Arra tippelnék, hogy nyolc, legfeljebb tizenkét órával ezelőtt. Az biztos, hogy valamikor tegnap este, nem pedig ma hajnalban.

Hunter fél térdre ereszkedett, és tovább vizsgálta a holttestet. – Védekezésnek nincs nyoma?

– Semmi – rázta a fejét Brindle. – Úgy tűnik, hogy más természetű seb nincs az áldozaton. Gyorsan végeztek velem.

Hunter tekintete most a vérnyomokat követte, amelyek a holttesttől indulva, a lépcsőn keresztül egészen az oltárig vezettek.

– Akkor sem javul a helyzet, ha felmész oda – jegyezte meg Brindle, követve Hunter tekintetét. – Ami azt illeti, akkor válik csak igazán bonyolulttá számotokra.

6. fejezet

Garcia végül elfordította a fejét a holttesttől, és a helyszínelőre meredt. – Ezt meg hogy érted?

Brindle megvakarta az orrát, és Garciára nézett. – Nos, nektek kell megfejtetek, hogy mit jelent ez az egész. Nekem úgy tűnik,

hogy azok a vérnyomok – és megrázta a fejét – nem véletlenszerűen kerültek oda.

– Emberi vér? – kérdezte Hunter.

– Úgy érted, nem a kutya vére? – kérdezett vissza Brindle, és a kutyafejre mutatott.

– Aha.

– Még nem tudjuk biztosan. Ránézésre elég nehéz megmondani. Elég hasonlóak.

Hunter lendületesen megmászta az oltárhoz vezető lépcsőt, Garcia és Brindle pedig követte. A helyszín vérben úszott, Brindlenek azonban igaza volt: nem véletlenszerűen került oda. Valamiféle szimmetrikus képet alkotott. A padlón vékony, folytonos bíborszínű vonal húzott kört az oltár köré. Közvetlenül mögötte, a falon hosszú, egyenetlen csík húzódott átlósan, mintha valaki ecsetet merített volna a vérbe, és a fal felé suhintott volna vele. A valaha ropogós fehér oltárterítőt most több száz vércsepp pettyezte.

– Amikor ennyi vér borít egy ilyen nagy területet, akkor az általában kétféle küzdelemre utalhat – magyarázta Brindle. – Vagy a felek egymást tépve összevérzik a helyszínt, miközben körbetrappolnak, vagy a sérült áldozat megpróbál elmenekülni a támadójától.

– A vérnyomok sem verekedésre, sem menekülés közbeni küzdelemre nem utalnak – mondta Hunter a mintát figyelve.

– A köztük lévő távolság meg az alakzatuk túlságosan szimmetrikus, szinte már mértani pontosságú. Ezt a vércsíkot a gyilkos húzta szándékosan, nem az áldozat – tette hozzá nyugodt hangon.

– Egyetértek – közölte Brindle, és keresztbe fonta a karját a mellkasán. – Nem volt semmiféle küzdelem, és Fabian atyának esélye sem volt a menekülésre.

– Nekem az nem egyértelmű, hogy ha a papot ott ölték meg – Garcia a holttest felé mutatott –, akkor hogy került ide ez a sok vér? Brindle megvonta a vállát.

Hunter közelebb lépett az oltárhoz, és óvatosan megkerülte.

A padlón húzódo vékony vércsíkot tanulmányozta. Azután állt csak meg, hogy megtett egy teljes kört.

- Milyen magas vagy, Mike?
- Egy-kilencvenhárom. Miért?
- És te, Carlos?
- Egy-nyolcvannyolc.

– Gyere csak ide! – Hunter közelebb intette magához Garcíát. – Lassú tempóban sétálj velem egyet – mondta a partnerének, amikor az odalépett mellé. – Maradj úgy harminc centire a vércsíktól. Sétálj természetesen, és haladj lépésenként. Innen indulj. – Az oldal közepe mögött lévő pontra mutatott a padlón.

A másik két helyszínélő abbahagyta a munkát, és csatlakozott a reflektor mellett álló Mike Brindle-hez.

Garcia négy lépést tett meg, amikor Hunter szólt neki, hogy álljon meg. Hunter lehajolt, és ellenőrizte, milyen messze van a partnere lába a csíktól, majd intett neki, hogy haladjon tovább. Négy lépéssel később Hunter ismét szólt, hogy álljon meg. Négy lépéssel később pedig Garcia megtette a teljes kört.

– Ez összesen tizenkét lépés volt – mondta Garcia izgatott tekintettel.

Hunter most odahívta magához Brindle-t, és ugyanarra kérte, mint az előbb a társát.

– Nekem tizenegy lépés volt – mondta Brindle, miután ő is megtette a teljes kört.

– Szerintem a gyilkos olyan magas lehet, mint Garcia – vont a következtetést Hunter. – Egy-nyolcvannyolc, plusz-mínusz egy-két centi.